

## INGEZONDEN.

### TOEPASSING VAN VLOEIBAAR KOOLZUUR VOOR GENEESKUNDIGE DOELEINDEN.

Nog een paar woorden naar aanleiding van de opmerkingen van de heeren WIJN EN DE HARTOGH. Kort saamgedrongen is de inhoud het oude liedje: *variis modis bene fit!* Mijnentwege mag collega WIJN gerust van vast koolzuur spreken. De nuttige zijde van dit geschrijf is vooral, dat de aandacht van de Nederlandsche geneeskundigen nu terdege op dit nieuwe hulpmiddel is gevestigd: inderdaad een onverwachte reclame!

Nu moet ik evenwel bekennen, dat ik nog steeds in het onzekere verkeer omtrent hetgeen bij deze bevrozing plaats heeft. Het lijdt geen twijfel, dat hier iets bijzonders in het spel is, wat ik trachtte aan te duiden door het begrip *necrobiose*.

En nu doet zich het eigenaardige feit voor, dat sommige *weeke* producten aan deze behandeling weerstand bieden; ook faalde de methode eenmaal bij een kleine donkerzwarte pigmentvlek op de wang en nu kan men hier wel „heroisch” te werk gaan en een leelijk litteken op de plaats van een mooi vlekje bewerken, maar dan wordt toch ver over het doel heengeschoten. Hier is iets op te helderen. Met groote belangstelling zie ik over *dit* punt nu eens opmerkingen tegemoet.

Apeldoorn, 10 April 1910.

Dr. J. A. VOORTHUIS.

### VERLOSKUNDIGE HULP AAN DE INLANDSCHE VROUWEN OP JAVA.

In het nummer van dit *Tijdschrift* van 2 April j. l. kondigt PERSENAIRE een in brochurevorm uitgegeven afdruk uit het *Geneeskundig Tijdschrift voor Ned.-Indië* aan, waarin de schrijver, BIJKER, van de Javaansche barenden sprekende, zegt: „De vrouwen onderwerpen zich *geheel vrijwillig* zonder te worden *gedwongen* of door anderen te zijn beïnvloed aan de behandeling der doekoens, geven daaraan zelfs de voorkeur boven die van den geneesheer, ook als deze in hun onmiddellijke nabijheid woont en zijn diensten gratis aanbiedt”.

Als dit waar is, zegt PERSENAIRE, vervalt elk motief voor een opdringen van verloskundige hulp, hoe bezadigd deze ook moege te werk gaan.

Daargelaten dat, ook als wat BIJKER zegt niet waar zou zijn, elk opdringen van geneeskundige hulp naar mijn meening af te keuren is, kan ik PERSENAIRE en de lezers de verzekering geven, dat wat BIJKER zegt *volkomen waar* is.

Vooraf, om te voorkomen, dat men (b. v. TREUB) zou beweren, dat ik aan practijk onder inlanders maar een beetje zou gedaan hebben en dus niet tot oordeelen bevoegd zou zijn, de mededeeling, dat ik ruim 40 jaren in Indië was en daarvan 22 jaren meer bepaald in het binnenland praktiseerde, de laatste 10 jaren van mijn verblijf (van 1898 tot 1908) zelfs in een echt binnenlandsch dorp woonde.

Toen ik in dat dorp (Medono, residentie Kedoe) kwam wonen, liet ik, door tusschenkomst van de inlandsche hoofden en dorpsburgemeesters, in den om-